

שיחת השבוע

חב"ד
צעירי
אגודת
חב"ד
785 סניפים
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

תהלוכות האחדות

בככל שנה יקיימו בתי חב"ד בע"ה בל"ג בעומר בכל עיר ויישוב ברחבי הארץ תהלוכות ילדים גדולות, ביוזמת הרבי מליובאוויטש, בסיסמה 'יחד כל ילדי ישראל'. התהלוכות יבטאו את אחדות העם ואת החיבור של כל ילדי ישראל למסורת היהודית המשותפת לכולנו. דווקא בעת הזאת יש חשיבות מיוחדת לצעדות הילדים ברחובות הערים וכידיהם שלטים הקוראים לאחדות ישראל ולאהבת התורה, ברוח מורשתם של רבי עקיבא ורבי שמעון ברייחא.

גיבורי העם שלנו 4

ילדים המשתתפים בתהלוכות ל"ג בעומר יזכו לקבל במתנה את הספר החדש והמרהיב שיצא לאור זה עתה על-ידי צעירי חב"ד - גיבורי העם שלנו, כרך רביעי בסדרה שמספרת על גדולי האומה היהודית. בכרך הזה סיפורים על יוסף הצדיק, ציפורה אשת משה, נתן הנביא, אחיה השילוני, עידו החוזה, עזרא הסופר ועוד.

שתייה לילדים

גם השנה יחולקו שקיות ובקבוקי שתייה למאות אלפי הילדים המשתתפים בתהלוכות בכל רחבי הארץ. הציבור מוזמן להשתתף בזכות הגדולה של מימון השתייה. לתרומת 'ח"י רוטל' בעבור השתייה היכנסו לקישור: <https://www.charidy.com/chay>

מי מרוויח מההשחרה?

אם אצליח להשחיר את דמותו של יריבי ולהפוך אותו ללא-לגיטימי – אהיה פטור מהצורך להקשיב לעמדותיו ולהתמודד עם טיעוניו

כולם שופרות? פסילה שאינה תורמת דבר לשיח בריא ומפרה

אחד ההיבטים המורכבים בהקים של השיח הרעיל שהשתלט על חיינו הוא ההתמקדות בגופו של הדובר במקום בגופו של העניין. איננו מנהלים דיונים ענייניים ומנסים לשקול טיעון מול טיעון ולבחון עמדה מול עמדה. הכול נעשה אישי לגמרי. אמור לי מי אמר משהו, וכבר אני יודע אם אני בעדו או נגדו.

למרבה הצער התרגלנו למציאות שדפוס זה מאפיין

את כללי המשחק בזירה הפוליטית. העמדות נגזרות מהפוזיציה הנראית למפלגה נכונה באותו רגע, כחלק מההתגוששות בין המפלגות. וכך אפשר לראות אנשים המחליפים את דעותיהם כפי שמחליפים גרביים, ומדקלמים דפי מסרים לעוסים, רק מפני שברגע מסוים עמדה כלשהי משרתת את האינטרסים של אותה מפלגה.

אולי דפוס זה עושה את החיים קלים יותר, אבל בוודאי אין הוא תורם דבר לשיח בריא, שיש בו להפרות את המחשבה ולחתור אל הפתרונות הנכונים. וזה גם כליכך לא הגון. אצל מי אי אפשר למצוא מעידה כלשהי? איזה עיתונאי או איש ציבור לא טעה פעם אחת או שתיים? אבל המעידות של מי ש'בצד שלי' נסלחות ונשכחות, ואילו את המעידה של מי שמייצג את 'הצד השני' אדאג לשטוח על שלטי ענק בכבישים הראשיים, ובמידת הצורך גם אוציא דברים מהקשרם.

אבל עכשיו הסגנון הזה גלש גם לציבור הרחב. אנשים כבר אינם מקשיבים לתוכן הדברים, אינם מנסים להבין את ההיגיון בעמדה שאתה מציג, אינם מוכנים לקבל אפשרות שאולי הצדק איתך. אם אתה אומר את הדברים – חייבים להתנגד להם ולשלול אותם מראש.

לא נכון, לא הגון

כדי שהטכניקה הזאת תעבוד במידה המרבית התפתחה מאוד שיטת הפסילה וההשחרה. אם אצליח להשחיר את דמותו של יריבי ולהפוך אותו ללא-לגיטימי – אהיה פטור מהצורך להקשיב לעמדותיו ולהתמודד עם טיעוניו. ברגע שהפכתי אותו לגורם שלילי, דמוני, מגוחך או בלתי-אמין – ממילא אין לי צורך להתאמץ ולדון במהות הדברים שהוא מציג.

עיתונאי מעז להשמיע קול אחר, החורג משורת המקהלה – נקרא לו 'שופר' וננסה להפוך אותו לבלתי-מקצועי. מומחה מציג עמדה המעורערת את הקונספציה השלטת – נמצא משהו בעברו או בפעילותו הציבורית שיגרום לציבור לזלזל

אולי דיין?

חבל כליכך שהפסילה וההשחרה מגיעות לשיאן דווקא בתקופה שבה הננו נדרשים לקבל הכרעות קשות וגורליות. הלוא לא ייתכן שכל החוכמה והתבונה מצויות בצד אחד בלבד. לכן חשוב כליכך לשמוע זה את זה בלב פתוח, ולחפש את הנקודות החיוביות בעמדותיו. רק כך נגיע אל האמת ונמצא את הדרך הנכונה.

שיטת הפסילה וההשחרה גורמת לאנשים להסתגר עוד יותר בתוך הבועה של עצמם, ולאטום את עצמם לקולות אחרים. זה לא טוב להם, ולא טוב לכולנו. אולי הגיע הזמן לחדול מזה?

זמני השבוע

ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע	אילת	ניו-יורק
18:51	19:13	19:04	19:11	19:07	19:50
20:11	20:14	20:15	20:11	20:07	20:57

פרקי אבות: פרק ג

שבת ישראל
קדם והזמנים

להדגיש טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

לזכור את הנזקקים גם בקציר

לאחר שהתורה מפרטת את דיני ספירת העומר וקרבן העומר ושתי הלחם של חג השבועות, מופיע פסוק המדבר על מצוות מתנות עניים: "וּבְקִצְרְכֶם אֶת קִצִּיר אֲרָצְכֶם לֹא תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֶךְ בְּקִצְרְךָ וְלִקֵּט קִצִּירְךָ לֹא תִלְקֹט, לְעֹנִי וְלִגֵּר תַּעֲזֹב אֹתָם" (ויקרא כג,כב).

מיד אחר-כך התורה עוברת לעסוק בענייני ראש השנה, יום הכיפורים וחג הסוכות. מפרשי התורה שואלים מה הקשר בין מצוות מתנות עניים לפרשת המועדות: "מה ראה הכתוב ליתנם באמצע הרגלים?".

הסבר שאינו שלם

רבי אברהם אבן-עזרא פירש שאגב אזכור חג השבועות, שחל בפתח עונת קציר החיטים, ראתה התורה לנכון להזהיר "שלא תשכח מה שציוויתך

לעשות בימים ההם". מכיוון שבימים אלה קוצרים את היבול, יש להזכיר את המצוות שנועדו לדאוג לעניים.

אבל הסבר זה אינו שלם, שכן אם המניע לאזכור של מצוות פאה ולקט הוא תזכורת למצוות מתנות עניים, מדוע לא הוזכרו כל חמש המצוות של מתנות עניים, וכמו-כן תרומות ומעשרות?

נתת ותן עוד

מפרשים אחרים מסבירים (אור החיים, אברבנאל ועוד) שהפסוק בא למנוע הבנה שגויה, כאילו שדה שהביאו ממנו קרבן פטור ממצוות אחרות. אומרת התורה: "לא תכלה פאת שדך לקצור ולקט קצירך לא תלקט", להבהיר שגם שדה זה חייב במתנות עניים.

ויש להוסיף, שמלכתחילה אין שאלה מה מקומן של מתנות עניים בין החגים והמועדים, שהרי העזרה לנזקקים היא חלק מהותי משמחת החג, כמו שנאמר: "וְשִׂמְחַתְּ בַּחֲגֵךְ, אֲתָה וּבְנֶךְ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַגֵּר וְהַיְתוֹם וְהָאֲלֻמָּנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ" (ראה טז,ד). אם כן, בתקופה זו יש להדגיש את חובת מתן מתנות עניים כדי לומר לאדם: אף-על-פי שכבר נתת לעניים ביום טוב,

עליך להוסיף ולתת גם אחר-כך.

קיבלת ברכה, דאג לעניים

טבע האדם לאבד עניין במרוצת הזמן. ההתלהבות דועכת והעשייה נחלשת. סמוך לחג הפסח יש עיסוק רב בעניין 'מעוֹת חִיטִּים' ו'קמחא דפסחא'. כך נהגו ישראל, ש"כל קהל וקהל משימים מס על בני עירם לצורך חיטים לפסח, לקנות ולחלקן לעניי עירם" (שולחן ערוך אדמו"ר הזקן, אורח חיים, תכט).

המודעות לסיוע לנזקקים פותחת את ליל הסדר, שבו מכריזים "כל דכפין ייתי וייכול". אבל בחלוף ימי הפסח, ספירת העומר וחג השבועות יש צורך להדגיש מחדש את החובה לתת מתנות עניים. אדם עלול לדמות שכבר תרם די ויותר, וזה מספיק לצורכי העניים גם אחר החגים. לכן התורה מבהירה שיש לחדש את העיסוק במתנות העניים. קיבלת את ברכת הקב"ה ל'מזונא ורוויחי' – "בקוצרכם את קציר ארצכם"? – אל תשכח לתת גם לעני.

(תורת מנחם תשמ"ז, כרך ג, עמ' 250)

אמרת השבוע

מנסים ובסוף נחלצים

אל רבי אברהם מסלונים, בעל 'סוד העבודה', נכנס אחד מחסידיו ושפך לפניו את ליבו: "כל ימיי אני מנסה שוב ושוב לחזור בתשובה. פעמים רבות אני מחליט לתקן את דרכי, ותמיד אני נכשל מחדש ואינני מצליח לעמוד בהחלטותי הטובות. אולי הגיע הזמן להשלים עם המצב ולדעת שאין בכוחי להשתנות?".

השיבו הצדיק: "משל למה הדבר דומה? לאדם ששקע בביצה, והוא מנסה לצאת ממנה. הוא מוציא רגל, והשנייה שוקעת. מוציא את השנייה – הראשונה שוקעת. כך הוא מבוסס בתוך הביצה, מנסה להיחלץ ולצאת, ועדיין הוא תקוע שם. האם עליו להתייאש חלילה?"

"שני דברים עליו לזכור: (א) לולא היה מנסה לצאת – היה שוקע לגמרי וטובע מזמן; (ב) מאמציו אלה מקרבים אותו אט-אט אל שפת הביצה, וסוף-סוף יבוא הרגע שבו יצליח להיחלץ ממנה".

מן המעיין

חילול השם וקידוש השם

שאחר מכן תהיו כביכול מקדשי השם.

(מאוצרנו הישן)

חולין וחילול

"תחללו" – מלשון חולין ומלשון חילול. גם ענייני החול שלכם יהיו "חולין שנעשו על טהרת הקודש", לא חולין ממש. "ולא תחללו" – מלשון "כי יימצא חלל". אל תתעסקו בענייני חול ממש, שערכם לגבי הקודש הוא כערך הגוף לגבי הנפש, והם בבחינת מוות.

(אור התורה)

חייבים מסירת נפש

"ונקדשתי בתוך בני ישראל, אני ה' מקדישכם" (ויקרא כב,לב). "מסור עצמך וקדש שמי, וכשהוא מוסר עצמו ימסור עצמו על-מנת למות" (רש"י). אפילו תנועה אחת של אדם אינה יכולה להיות אמת בלי מסירת נפש.

(רבי אהרון השני מקרלין)

ביטול המציאות

מסירת נפש על קידוש השם עניינה, שבמקום קידוש השם אין לאדם מציאות כלל. גם נפשו ונשמתו, ואפילו חלקו לעולם הבא, אינם נחשבים מציאות כלל במקום קידוש השם. לכן מצוות קידוש השם היא, שלא יהא מחשב כלל את השכר שיזכה בו על מסירת נפשו, אלא הוא מוסר את הנפש מתוך אהבה בלבד.

(רבי אברהם מסוכוצ'וב)

קידוש וחילול כאחת

"ולא תחללו את שם קודשי ונקדשתי בתוך בני ישראל" (ויקרא כב,לב). חיוב ושלילה בחדא מחתא? אמנם כן, אפשר לקדש ולחלל כאחת. אדם יכול בידו האחת לעסוק בדברים שבקדושה, בתיקון החברה והמדינה, בענייני צדקה וחסד; ובידו השנייה לחלל את הדברים המקודשים. על זה נאמר "ולא תחללו את שם קודשי" – אף בשעה שאתם מקיימים את "ונקדשתי".

(שארית מנחם)

לא לעשות חלל

"תחללו" – מלשון חלל. אל תעשו 'חלל' והפסק ביניכם לבין אביכם שבשמיים על-ידי חטאיכם ועוונותיכם. "לא תחללו" – אל תהיו שחצנים וגסי רוח, כי הגאווה "דוחקת רגלי השכינה", כביכול, וגורמת שיהיה 'חלל' ומקום ריק מההשגות השכינה.

(לקוטי תורה)

היתר מופרך

התורה באה ומזהירה אותנו מפני היתר שכזה – שאדם יחלל את השם ויחלל את השבת, באמתלה שבעתיד אולי יקדש את השם. לכן התורה אומרת במפורש: "ושמרתם מצוותי ועשיתם אותם... ולא תחללו את שם קודשי ונקדשתי בתוך בני ישראל". אל תחללו את השם באמתלה של "ונקדשתי בתוך בני ישראל",

יום בשבוע	ש"ק י' אייר	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
ג' פרקים ליום	הל' שביתת יו"ט פרק ד"ח הל' חמץ ומצה פרק א'	פרק ב"ד	פרק ה"ז	פרק ח. נסח ההנהגה. הל' שופר סוכה וזולב פרק א"ב	פרק ב"ה	פרק ו"ח	הל' שקלים פרק א"ג
פרק א' ליום	הל' מעשר פרק ב'	פרק ג'	פרק ד'	פרק ה'	פרק ו'	פרק ז'	פרק ח'

לוח יומי ללימוד הרמב"ם
כתקנת הרבי מליובאוויטש

כוחה של זעקה פנימית

דָּרֶךְ חֲדָשָׁה. יש הסבורים שעלינו לחכות בסבלנות למועד שבו יחליט הקב"ה להביא את המשיח, ועד אז אין לנו מה לעשות. ואולם פסח שני מלמד אותנו את כוחם של יהודים לחולל שינוי גם למעלה.

לכאורה איזה מקום היה לטענתם של היהודים שבאו וזעקו "לָמָּה נִגְרַע?" הלאו דברים רבים בתורה תלויים בזמן ומקום. מי שלא קיים מצווה במועדה, הפסיד אותה. התורה קבעה זמן מיוחד לקרבן הפסח - י"ד בניסן - וגם הגבילה את אפשרות ההקרבה לטהורים בלבד. הייתכן שבני־אדם, בטענותיהם ובתביעותיהם, יגרמו לתורה להשתנות!?

אלא שאכן נפל דבר. יהודים לא יכלו לשאת את המחשבה שמצווה גדולה כל-כך תחסר להם. תביעתם לא הייתה מחאה, אלא זעקה פנימית, שנבעה מכאב עמוק. הם אכן רצו שתינתן להם 'תורה חדשה' – שהקב"ה יפתח בעבורם דרך של תשובה ותיקון.

אמנם על-פי התורה "עבר זמנו, בטל קרבנו", אך מצד הקב"ה ניתנת דרך התשובה, שמאפשרת לתקן את הפגמים. זו דרך שאינה על-פי הסדר הרגיל, ולכן לא נכתבה בתורה מלכתחילה. מגיעים אליה על-ידי עבודה שאף היא אינה על-פי הסדר – עבודת התשובה. זעקתו הפנימית של היהודי, הפורצת מעצם נשמתו, פותחת לפניו צינורות חדשים של שפע אלוהי.

בכוחה של התשובה לדלג גם על הקיצים והחשבונות של הגאולה, וכפסק הרמב"ם (הלכות תשובה ז,ה), שכאשר ישראל עושים תשובה "מיידי הם נגאלים". כי עליידי התשובה מגיעים אל הקב"ה עצמו ומשנים את כל הסדרים.

טעימה מהרמב"ם

לרגל ארבעים שנה לייסוד
תקנת לימוד הרמב"ם היומי

הרב חיים הבר

הנחת תפילין בחול המועד

"ואסור לכתב במועד אפלו ספרים תפלין ומזוזות... מפני שזו מלאכה שאינה לצורך המועד. אבל פותח אדם תפלין ומזוזה לעצמו" (הלכות תפלין זג)

אָבֶל פֹּתֵב אָדָם תַּפְלִין וּמְזוּזָה לְעַצְמוֹ" (הלכות תפילין ז, יג)

להנחת תפילין בחול המועד (כסף משנה תפילין ד,י).

הכול השתנה לאחר גילוי ספר הזוהר. שם הנושא נידון מנקודת מבט קבלית. (זוהר חדש לשיר השירים ח.א). מוסבר שקדושת יום טוב היא בבחינת 'תפילין של ראש', שהקב"ה מניח על ישראל, וקדושת חול המועד בבחינת 'תפילין של יד', שהקב"ה משרה על ישראל. הזוהר אוסר בחומרה להניח תפילין בחול המועד, דבר המהווה זלזול בתפילין שהקב"ה מניח' אז.

ורבי יוסף קארו מסכם: "ומאחר שבתלמודא דידן לא נתבאר דין זה בפירוש, מי יערב ליבו לגשת לעבור בקום עשה על דברי רבי שמעון בן יוחאי, המפליג כל־כך באיסור הנחתן" (בית יוסף או"ח א.).

השאלה אם מניחים תפילין בחול המועד עוררה פולמוס המשלב הלכה וקבלה. התפילין נקראות 'אות', ולכן אין מניחים אותן בשבת ויום טוב, שאף הם 'אות'. אך מה דינו של חול המועד?

יש אומרים שה'אות' בשבת וחג נובע מאיסור מלאכה, ומכיוון שחול המועד מותר מן התורה במלאכה, אין להגדירו 'אות' ויש להניח בו תפילין. ויש אומרים שה'אות' נובע ממצוות היום, וגם בחול המועד יש מצוות ייחודיות - חמץ בפסח, סוכה בסוכות. לפי זה אין להניח תפילין בחול המועד.

מלשון הרמב"ם, שאדם כותב במועד תפילין לעצמו, משמע שמניחים תפילין בחול המועד. ואכן, רבי יוסף קארו מעיד שבעבר המנהג הנפוץ בעם ישראל היה

סובלים מאקדמה / פסוריאידס / גרד שלא עובר / יובש / מחלות עור אחרות?
האם שמעתם על הפטנט הישראלי **מיביוס**?

די לסבול! יש פרוביוטיקה חדשנית לעזור!

שיירות להקטות: 058-5554181

להזמנות באתר: www.mibiome.co.il

חדש! ניתן למצוא באתר גם קרם פנים וצוואר להזנת העור וצמצום קמטוטים, פורמולה טבעית המשמרת את המיקרוביום הבריא של עור הפנים והצוואר.

לרשימת בתי מרקחת וחנויות טבע ברחבי הארץ: mibiome.co.il/points-of-sale

בס"ד

החזרי ההלוואות שלכם
גבוהים ומפוזרים?

**איחוד
הלוואות**

**לאסוף הכל
להלוואה אחת**

עכ"ל

יוסף מנחם עם 41
שנות ניסיון בבנק דיסקונט

יוסף מנחם משכנתאות
דובר בנקאית שוטפת

שיחת ייעוץ חינם

074.780.2850

eliko.web.studio

מחפש את

[illegible]

חדש:

מעכשיו זמין גם בפורמט דיגיטלי

chabadisrael.co.il/sichat

חמישי כעשירי למניין

להמתין עוד מעט. "היום יום-השנה של אבי. עלי לומר עליו קדיש. אתה חייב להישאר".

יצחק נעתר והחליט להמתין עוד כמה דקות. בינתיים נכנסו עוד שני אנשים. כאשר חלפו הדקות החליט יצחק לעזוב, אך המארגן מיהר אל הדלת וחסם בעדו את היציאה. "כאשר יהיה לך 'אָרצייט' גם תנהג כך?!...". יצחק חרק שיניים והמתין בקוצר רוח לבואם של עוד שלושה יהודים.

סוף-סוף הושלם המניין. יצחק חשב כי לכבוד ה'אָרצייט' ילמד האיש משנה ויאמר 'קדיש' אך לא. המארגן ניגש אל העמוד והחל להתפלל שחרית...

ליצחק לא נותרה ברירה. כל כמה דקות הציץ בשעונו ותהה אם הסוחרים עדיין ממתינים לו או שכבר נואשו והלכו להם. הוא הביט לעבר הדלת, בתקווה שייכנס עוד יהודי ויאפשר לו לעזוב, אך הדבר לא קרה.

בתום התפילה שם יצחק את פעמיו במהירות אל מפעלו, מקווה שעדיין הסוחרים ממתינים לו. כשהתקרב אל הרחוב שבו עמד המפעל, ראה מרחוק את העשן הכבד שהיתמר למעלה. תחילה לא העלה על דעתו שהדבר קשור אליו והוסיף לצעוד.

ופתאום ראה אדם רץ לעברו וקורא לו בקול נרגש: "יצחק, ברח מפה מהר! גויים אנטישמים העלו את מפעלך באש. הם מחכים לך כדי לשדוד אותך!".

יצחק נמלט מייד מהמקום. "כל רכושי עלה באש", חשב בליבו בעודו רץ ומתנשף, "נהפכתי לעני מרוד".

בצר לו נסע אל רבו וסיפר לו את שאירע. "דע לך, יצחק, שהשתתפותך במניין הצילה את נפשך", אמר לו הרבי. "הרי אמרתי לך שהקב"ה נמצא עם יהודים המתפללים יחדיו ומגן עליהם. כעת הסר דאגה מהרכוש שנשרף. יש פתגם של קדושי עליון: 'אחרי שריפה מתעשרים'. ה' יעזור לך להתעשר ויותר מכפי שהיה לך קודם השריפה".

ואכן, ברכתו של הרבי התקיימה – יצחק חזר למעמדו הקודם ואף הגדיל את עושרו פי כמה וכמה.

(על-פי 'עטרת צדיקים'; יהושע זילברברג, 'המודיע')

כשמבקשים ממך להשלים מניין, אל תסרב. נועד על כך שכר מיוחד. כאשר עשרה יהודים מתפללים יחד, השכינה שורה עליהם, והקב"ה מגן על האדם ושומר עליו. יצחק קיבל את דברי רבו ומאז הקפיד לקיימם.

בוקר אחד ציפתה ליצחק פגישה חשובה עם כמה סוחרים גדולים, ולכן החליט לוותר הפעם

הוראה מצילת חיים. ציונו של 'היהודי הטוב' מניישטאט (צילום: My tzadik)

כאשר חלפו הדקות החליט יצחק לעזוב, אך המארגן מיהר אל הדלת וחסם בעדו את היציאה. "כאשר יהיה לך 'אָרצייט' גם תנהג כך?!..."

על תפילה במניין. בעודו בדרכו למפעל שמע קריאה: "עשירי! עשירי!". הוא הפנה את ראשו וראה יהודי עומד בפתח בית כנסת. הוא נזכר בהוראת רבו להשלים מניין כשיתבקש. חישוב מיהר העלה שבאפשרותו להתעכב מעט, והוא נעתר לבקשה.

כשנכנס לבית הכנסת נפלו פניו. במקום היו ארבעה אנשים בלבד. יצחק כעס על האיש שרימה אותו, אך הלה התנצל וטען שרק בדרך זו הוא מצליח לארגן מניין. יצחק התרצה והחל לקרוא פרקי תהילים.

חלפו עשר דקות. יצחק ראה שהשעון מתחיל לדחוק. הוא קם לצאת, אך היהודי הפציר בו

"למה רימית אותי?! בחוץ אמרת לי שאני העשירי למניין ואילו כאן יש רק ארבעה אנשים ואני החמישי!".

שפתיו של יצחק העשירי רטטו מזעם. הוא היה בדרכו למשרדו, לפגישה עסקית חשובה ביותר. העיכוב הבלתי-צפוי עלול לגרום לו נזק גדול.

הוא חי בעיר פוזנן שבמערב פולין וניהל עסקים מסועפים. בבעלותו היה מפעל הענק לעצים וקורות, והוא סיפק סחורה לכל רחבי המדינה וראה ברכה בעמלו. לצד הצלחתו החומרית הקפיד לייחד בכל יום כמה שעות לתפילה בציבור וללימוד תורה.

רבו של יצחק היה האדמו"ר רבי יוסף-ברוך אפשטיין מניישטאט (כיום פרודניק), שכונה 'היהודי הטוב'. הוראותיו ועצותיו היו בעבור יצחק כאורים ותומים. מעולם לא סגר עסקה בטרם נועץ ברבו וקיבל את הסכמתו וברכתו.

במרוצת השנים גדלו עסקיו והלכו, ותפסו את רוב זמנו. קרה שעברו ימים שבהם לא פתח ספר. לעיתים הפסיד תפילה במניין כדי לקיים פגישות עסקיות דחופות, ורק אחריהן עמד להתפלל ביחידות במשרדו. בתחילת הדרך כאב לו הפסד התפילה במניין, אבל עם השנים הדבר כבר לא נגע כל-כך לליבו.

באחת מנסיעות העסקים, כשנכנס אל רבו, לקבל את ברכתו, עצרו הרבי, ושלא כדרכו החל להתעניין בסדר יומו. "באיזו שעה אתה בא למשרד?", שאל הרבי. יצחק השיב שהדבר נתון לשינויים, על-פי מידת העבודה.

"ומתי אתה מתפלל תפילת שחרית?", חקר הרבי.

"בכל יום בשעה אחרת", הודה העשיר.

"ומה על תפילה במניין בבית הכנסת?", הוסיף הרבי להתעניין.

יצחק נאלץ לומר את האמת: "אני משתדל להתפלל במניין, אך הדבר אינו עולה תמיד ביד".

"יצחק בני, לא נכון לעשות כך", אמר הרבי. "הקפד ביותר להתפלל בכל יום במניין. גם

**קיץ בריא
רגוע ובטוח!**

עם קולקטיב בריאות אנ"ש
לכל המשפחה

אפיקים

טכנולוגיית מים מתקדמת

LEVEL UP

התקדמו עוד היום לנעם 2, שדרגו את איכות החיים ותיהנו משפע מים חמים וקרים בלחיצת כפתור עם טכנולוגיית שבת למהדרין.

מוקד הזמנות:

077-230-47-57

נעם 2
מבית אפיקים שבת

רציתי לשאול

עם הרב מיכאל קישון
מנהל בית חב"ד בנופית

הפתגם החסידי קובע שלעולם לא אבוד ושתמיד אפשר לתקן. האומנם?

לא הקרבת את קרבן הפסח במועדו - אבוד לך. אבל יהודים באים וזועקים: "למה נגרע!" (דברים טז). ואז הקב"ה פותח להם שער חדש וקובע בעבורם מועד ב - 'פסח שני'.

ראינו זאת פעמים רבות במהלך שליחותנו בנופית. היו מצבים שנראו אבודים, אבל כשאין מניחים לרגשות הדכדוך והייאוש להשתלט, מגלים שאפשר להתרומם מהם, ואף להופכם למנוף שירים אותך גבוה יותר.

אחד מחברי הקהילה ביישוב עבר תקופה קשה כאשר בנו, אדם מוכשר ומפורסם, החליט להתחתן עם לא יהודייה. האב היה בא אליי, מניח תפילין ובוכה: "הבן האהוב שלנו אובד לעם היהודי! הנכדים שלנו לא יהיו יהודים!". ואני עודדתי אותו להוסיף לקוות ולהאמין ולא להתייאש. בסוף הבן התחתן עם יהודייה, ויש להם כיום חמישה ילדים, שמסיבים להורים אושר

במהלך החיים הרגיל יש דברים שנראים אבודים. איחרת לרכבת - היא כבר עזבה את התחנה. לא באת לראיון עבודה - המשרה כבר נתפסה. התמהמהת בקבלת החלטה על הזדמנות עסקית - היא אינה קיימת עוד.

גם במערכות יחסים ובחיים הרוחניים יש מצבים שנראים אבודים. מריבה שהגיעה לנקודת אל-חזור. הפרת אמון שאין עליה סליחה. התמכרות שהאדם אינו יכול להיחלץ ממנה.

וכאן באה הבשורה שבפתגם החסידי - לעולם לא אבוד! אכן, בראייה הרגילה נראה שנחצו כאן קווים שאין מהם דרך חזרה, אבל יהודי צריך להאמין בכוחו לתקן בכל זאת, ואף להפוך את החושך לאור ואת הרע לטוב.

זה הרעיון הטמון ב'פסח שני'. המצב הרגיל הוא - "עבר זמנו, בטל קרבנו".

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
רב אזורי, עומר

זמן מנחה

שאלה: מה הזמן הראוי לתפילת המנחה?

תשובה: את תפילות שחרית ומנחה תיקנו חז"ל כנגד קרבן עולת התמיד, שהיו מקריבים בבית המקדש בכל יום, האחד "בבוקר" והשני "בין הערביים".

זמן תפילת מנחה נחלק לשני חלקים: החלק הראשון נקרא 'מנחה גדולה', והוא נמשך שלוש שעות, מכחצי שעה אחרי חצות היום ועד שעתיים וחצי לפני סוף היום. החלק השני נקרא 'מנחה קטנה', והוא מתחיל בסוף זמן 'מנחה גדולה'.

לכתחילה יש להתפלל מנחה בזמן 'מנחה קטנה', אך כשיש סיבה, אפשר להתפלל 'מנחה גדולה' (ובשבת וביום טוב יש המקילים בזה אף לכתחילה).

השעות הנזכרות כאן הן 'שעות זמניות'. כלומר, כל שעה היא אחת חלקי שתיים עשרה מאורך היום (על פי כמה פוסקים, ומהם בעל התניא בסידורו, יום נחשב מהזריחה ועד תחילת השקיעה. לדעות

אחרות - מעלות השחר עד צאת כל הכוכבים). בארץ ישראל היום מתקצר בחורף עד 10 שעות (של השעות שלנו, היינו שכל 'שעה זמנית' היא של 50 דקות שלנו), ובקיץ הוא מתארך עד 14 שעות (וכל 'שעה זמנית' היא של 70 דקות שלנו). את מחצית השעה שאחרי חצות מחשיבים לחומרא, הן לפי השעות הזמניות הן לפי השעות הרגילות.

מי שהתפלל מנחה בחצי השעה שאחרי חצות, נחלקו הפוסקים אם יצא ידי חובתו. על כן יחזור ויתפלל בזמן, ויעשה תנאי, שאם הוא חייב להתפלל - זו תהיה 'תפילת חובה', ואם פטור - זו תהיה 'תפילת נדבה'. אם נזכר אחרי שעבר זמן מנחה, יתפלל אחרי תפילת 'שמונה עשרה' של ערבית 'תפילת תשלומין' למנחה, ויתנה שאם יצא ידי חובת מנחה - זו תהיה תפילת נדבה. תנאי זה (ותפילה זו) אי אפשר לעשות בשבת וביום טוב, שבהם אין מתפללים תפילת נדבה.

מקורות: ברכות כג. רמב"ם פ"ג מהל' תפילה ה"ד. טוש"ע או"ח סי' רלג. הלכה ברורה שם, ושי"ג.

מחלקת המודעות (נלבד) של 'שיחת השבוע':

טל' 053-3166532 • דוא"ר: m3166532@gmail.com

עוזי קפלון

תקציר: רגע לפני שרבו יוחנן בן זכאי מצליח לצאת מירושלים, בתוך ארון המת, מחליטים הבכרונים לבדוק...

אבא סיקרא

ושבו לבתיהם בראש מרפון.

"הודו לה'", מלמל מונבז. "רק מה יכאב לבי על פי לא היינו אף אנו בפנים; כי אז הן היינו עתה חפשיים לנפשנו מפקד הבכרונים, וחוסים בסתר כנפיו של רבנו הקדוש".

"נס שלא היינו בפנים!", טען לעצמו גדעון. "שזה בנפשו אותו רגע נורא שבו בקש הכריון לדקור בארון... האם היינו מצליחים לשתק? הן היינו מאבדים את עשתונותינו, צורחים מחרדה והורסים את כל התכנית! רק הוא, רבן יוחנן בן זכאי הצדיק, שמוחו שליט על לבו, הצליח לשמר על דממה! אכל לגופו של ענין, צודק הנד, מונבז. חבים אנו להעלם מן העיר הזאת ומהר, יען מבקשים כאן הודים את נפשנו. השאלה הגדולה היא, איך עושים זאת? הן, הנה אמא!", הבחין מונבז באמו ורץ אליה בחדרה.

גם גדעון פגש את אביו בתוך ההמון. שני הילדים לא ראו את עיניו של רב הרפינס צופות אליהם בחדרה. הוא העריץ כי כמוהו, מביטים עתה בשני ילדים טהורים אלה עוד זוגות עינים של חורשי רעה מסכנים. הוא נגש בעדינות אל הילדים. לא קל היה לנתקם מזרועות הוריהם, שכבר חשבו שלא יתראו עמם אי פעם. "הטוב ביותר בעבורם", אמר המלמד בקול רך, "שישובו עתה עמדי לבית המדרש. התורה מגנה ומצילה... התסכימו?".

כעבר שעה קלה, והם ישובים בבית המדרש עם חבריהם, הרים אחד הילדים את אצבעו ושאל בלחש: "למדנו רבנו, האם מתר לנו, לצבור, להביא קרבן נדבה גדול ומיוחד על הצלתו של רבן יוחנן?".

רב הרפינס חיד בציגומיותו. "נדאי, אלא שמנזן נשיג עתה, בירושלים הנצורה, קרבן יקר, בעוד בקשי מצליחים להשיג את קרבנות התמידים!".

"הן ספרת לנו פעם, נזכר התלמיד, על מצור ישן, שבו העלו כבשים מחוץ לחומה, בתוך ארגז, תמורת זהב לאויב".

רב הרפינס צחק: "ולמי יש כל כך הרבה זהב?".

מונבז הרים את ידו: "לאמא שלי..."

המשך יבוא

החנית כבר כמעט פגעה בארון, כאשר נשמעה הפקדה: "עצרו!". הכריון המפתע, שבקש לדקור את הארון כדי לודא שהמת שבפנים אכן מת, נאלץ לשמט את חניתו כלפי מטה. הוא הביט לאחוריו ונזכר לבהלתו לראות את אבא סיקרא בכבודו ובעצמו מציץ עליו מגמחה נסתרת בפנת השער. לא כלם ידעו, אך אבא סיקרא, ראש הבכרונים בירושלים, היה אחינו של רבן יוחנן בן זכאי. איש מן הבכרונים לא העלה על דעתו כי הרעיון הנוצז של ההלוויה המדמה, היה הצעה שהציע אבא סיקרא עצמו לדודו, בסודי סודות. עכשו בא לפקח על ה'הלוויה' ולודא שהיא אכן יוצאת מירושלים בשלום...

אבא סיקרא נתן בשומר עינים זועמות. "מה אתה

עושה? וכי אינך רואה את הרומאים מציצים עלינו מן העמדות שלהם ורואים הכל? מה הם יגידו? שאנו היהודים איננו מכבדים את חכמינו כראוי! הנח את החנית!".

השומר הכריון עוד נסה להתנפח: "לפחות נדחף אותו שם בארון, רק כדי שנהיה בטוחים שמישהו אינו מרמה אותנו; שלא מדבר בנסיון התחמקות מתחכם".

"בשום פנים ואופן!", פקד אבא סיקרא: "חסר לנו שהרומאים ילעגו לנו ויאמרו שהיהודים דוחפים את רבם... הנח לארון לעבר ומיד!".

שער הפרזל הפכד נפתח לפני הארון ונושאיו ונטרק אחריהם מיד. התלמידים הקרובים וכל מי שהיה בסוד הענין נשמו לרוחה, לאחר רגעי האימה הנוראים. המלחים הרבים פנו לאחוריהם עצובים

דבר התורה שלי

אז אמרתי: מה קרה?

כה אנו מגיבים לפעמים כאשר מעירים לנו על דבור שאינו מתאים. אלה רק מלים, לא יותר מזה...

פרשתנו נפתחת במלים: "ויאמר ה' אל משה, אמר אל הכהנים. משה נצטווה לומר לכוהנים את המצוות שהקדוש-ברוך-הוא נותן לכוהנים.

ואיך אנו קוראים לפרשה? - 'אמר'. שמה של הפרשה נושא עמו הוראה לא רק למשה רבנו אלא אלינו, לכל אחד מאתנו - 'אתה, אמר! דבר!'.

מה עלינו לומר? ולמי עלינו לומר?

אין הכוונה לדברי תורה, מפני שכבר נאמר על כה צווי נפרד, 'ודברת בם'. אלא הכוונה היא לומר דברים בשבחו של יהודי שני.

חכמינו זכרונם לברכה מסבירים שאמירות של הקדוש-ברוך-הוא שונות מאמירות של מלך בשם ודם. מלך רגיל יכול לומר משהו, ולחזור בו או להתעלם ממה שאמר. אבל הקדוש-ברוך-הוא, מה שהוא מבטיח - הוא מקיים.

בני ישראל דבוקים בקדוש-ברוך-הוא, ככתוב "ואתם הדבקים בה' אלקיכם". גם לנו יש כוח לומר אמירות אמיתיות, המתקיימות בנדאות.

הכוונה היא שהדבור שלנו יש בו כוח. אם מדברים על האזלת דבורים טובים, גורמים לטוב שבו להתגלות. וזה נכון גם הפוך - דבור רע על האזלת מגלה את הצדדים הלא טובים שבו, חלילה.

אם כן, הבנו שלדבור יש כוח להשפיע על האזלת, לטוב ולרע. אבל לאיזה דבור יש יותר עצמה, לדבור הטוב או לדבור הרע?

המזל שלנו הוא ש'מרבה מדה טובה ממדת פרענות'. ההשפעה של הטוב חזקה מכוחו של הרע.

נלמד מזה לומר תמיד מלים טובות על יהודים אחרים, ולדון כל אחד ואחד לכף זכות.

(על פי לקוטי שיחות, כרך כז, עמ' 158)

מה רבו מעשיה'ה

דג נגד יתוש

הממחים שהזמנו לאספת החרום דנו בפאלה איך להלחם באויב הקשה שהפיל חללים בארץ ישראל - היתושים. היתושים לפני כמאה שנים הפיצו בארץ את מחלת המלריה המסכנת. "דגים", אמר הדוקטור ישראל-יעקב קליגלר, "זו התשובה".

"דגים?", נדהמו הנאספים. "גמבוזיה מצויה", השיב קליגלר. "נכניס אותו למקורות המים שלנו, והוא יחסל את זחלי היתושים בטרם יתפתחו ליתושים מזיקים".

כך הובא לארץ מיבשת אמריקה הגמבוזיה. דג קטן, שזכה לפניו 'דג היתוש'. הוא נהפך לדג חשוב בעולם כולו, וארצות רבות, שסבלו מיתושים, פתחו לפניו את שעריהן.

הגמבוזיה אינו מיוחד ממים מלכלכים או מזיהמים, שבהם מתפתחים בדרך כלל זחלי היתושים, והוא זולל אותם בחדוה.

דגים רגילים מתקשים לשורד במים לא נקיים. בעקר עלולים להפגע ממים כאלה הביצים או הדגים הזעירים הבודקים מהן. אבל אמא גמבוזיה מגדלת את צאצאיה בתוך בטנה, וכשהם נולדים - הם כבר חזקים ועצמאיים.

הגמבוזיות שורדים היטב בכמות ובמים שרמות החמצן בהם נמוכות. הצבע הירק-זית שלהם עוזר להם להסוואה ולהגנה מפני טורפים. הם חרוצים מאוד, שוחים בלי הרף ותמיד רעבים.

במשך שנים רבות נהנה הגמבוזיה מכבוד השמור לגבורים שהכחידו מחלות. ואכן, בזכותם נצלו בני-אדם רבים ממחלת המלריה הקשה.

אבל אז התגלה שהדג שלנו מצליח יותר מדי. הוא דחק אט-אט מינים אחרים של דגים והשתלט על הסביבה. הממחים הבינו שעם כל הכבוד למלחמתו של הדג ביתושים, עכשו הוא גורם נזק רב מדי. הגמבוזיה הגדירה 'מין פולש' והחלו מאמצים לצמצם את תפוצתה.

איור: מרדכי איזנשטט

מאת: דניאל גורדון

הגומל לחיבים טובה

03

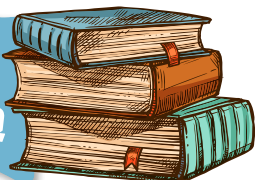
פרולוג: מוישלה יוצא לדרך בעגלה עם אביו וסבו, אל היריד המפרסם בלייפציג. שם יקנו סחורה טריה כדי למכר אותה ברחבי רוסיה הלבנה.

הפסוק: בוא

מצוה לכבד את הכוהן בקיום מצוה, כמו לברך ברכת המזון, לעמוד שלית צבור, ואף לקבל מנה ראשון. ואסור להשתמש בכוהן לשמושים של חליו, אלא אם כן הוא מוחל. וגם אז אין להטיל עליו עבודות בזווית.

הלכה בשבוע

סודות לחם הפנים נחשפים

ובבתי כנסת, חושף את התגליות ואופה עם הקהל את הלחם.

מאיר פנים. גם זכיתי להוציא את הספר 'מאיר פנים', שחציו הראשון עוסק בצד הגשמי של לחם הפנים, התבניות והלוגיסטיקה, וחציו השני צולל להגות הפנימית ולמשמעות הרוחנית: למה הוא נקרא 'לחם הפנים', מה תפקידו בהיכל, איך הוא מתחבר עם המנורה, ואיך כל זה קשור לפרנסה ולעושר.

הייחודיות. הרבה לחמים שנחשבים לחמים יהודיים הם העתקים מלחמים של הגויים. יש לחם אחד ויחיד, שהוא מאה אחוז יהודי אותנטי – זה לחם הפנים. אין לחם כזה בעולם כולו. לחם בלי חמץ, ויש סודות שגורמים לו לתפוח בלי להחמיץ. זה אחד הסודות של אמני האפייה משבט לוי, שאפו את לחם הפנים. הם לא רצו לגלות את הסודות, כדי שהלחם לא ישמש לעבודה זרה.

כיכר 8 ק"ג. ללחם הפנים טעם משובח מאוד. הרי מביאים אותו לבית המקדש, והוא לא יכול להיות תפל. משקל כל כיכר לחם – שמונה ק"ג. זה ענק. אני מכין את הלחם הזה בסדנאות. הציעו לי לאפות את הלחם ולשווק אותו במכירה מסחרית. לא התלהבתי. כבודו של לחם הפנים במקומו מונח.

ספינה רוקדת. יש חילוקי דעות על צורתו של לחם הפנים. דעה אחת, שצורתו כמלבן, ודעה שנייה – כספינה רוקדת. הצורה השנייה דומה לפה מחייך, ויש בזה מסר מיוחד בעבורנו – "איזהו עשיר? השמח בחלקו".

מרצה בישיבות, בבתי ספר, באולפנות ובבתי כנסת וחושף את סודות לחם הפנים

שהיו מייצרים בפולין, לפני מאות שנים.

ספר מפתיע. יום שישי אחד הביא לי אחד מלקוחותיי ספר של הפרופ' זוהר עמר, על חמשת מיני דגן. בסוף הספר היה פרק על 'לחם הפנים'. אם חשבתי שאני יודע משהו על הלחם הייחודי הזה, שנאפה בבית המקדש וסודר בכל שבת על השולחן בהיכל, הרי שאחרי הקריאה הבנתי שאינני מבין כלום. מאותו רגע העניין של לחם הפנים לא עזב אותי.

שיתוף פעולה. התקשרתי לפרופ' עמר והצעתי לו שיתוף פעולה. הוא חוקר, אני אופה, ויחד ננסה לאפות את הלחם המיוחד הזה, ששמר באורח נס על טריותו שבוע שלם. יצאנו למסע משותף והשלמנו מחקר מקיף על לחם הפנים: המרכיבים, הצורה, שיטת החלפת השולחן. הבנתי שאי-אפשר לשמור את הידע הזה לעצמי. מאז, לצד עיסוקי האפייה, אני מרצה בישיבות, בבתי ספר, באולפנות

לחמים רבים אפה סיידל במאפיית הבוטיק שלו, אבל ברגע שקרא על לחם הפנים, חייו השתנו. הוא יצא למסע וחזר עם סודות מפתיעים וריחניים

העניין של לחם הפנים לא עזב אותי. סיידל והלחם

תעודת זהות. אליעזר-מאיר סיידל, בן 59, תושב קרני שומרון, אופה מומחה במקצועו. נולד בדרום-אפריקה. בהיותו בן 21 עלה לארץ, אחרי לימודי פיזיקה. כחצי יובל עסק בהייטק, ובאמצע החיים החליט לעשות תפנית ופתח מאפייה ביתית. כמה שנים אחרי-כך התגלגל לידי ספר ששינה את חייו.

חיידק האפייה. הרב שלימד אותי גמרא היה אופה בביתו את הלחם, מקמח מלא. הוא עצמו היה טוחן את החיטה, לש ואופה. זה היה לפני יותר מארבעים שנה, כשאנשים לא ממש ידעו מהו 'לחם בריא'. פעם אחת הרב הביא לכיתה ציוד אפייה, ולימד אותנו לטחון קמח ולאפות לחם. מאז נדבקתי בחיידק האפייה.

מהייטק למאפייה. האפייה תמיד הייתה ברקע, גם כשעסקתי בהייטק. אפיתי בעצמי לחם ליום-יום וחלות לשבת. בכלל, תעשיית המזון קרובה אליי, שכן אימי ניהלה קייטרינג בדרום-אפריקה. בשלב מסוים החלטתי להפוך את אהבתי לאפייה – לעיסוק מרכזי. הקמתי מאפייה המייצרת מאפים בריאים מקמח אורגני.

לחמים יהודיים. החלטנו לשים דגש על 'לחמים יהודיים', כמו חלות, לחמים שהיו באירופה, בייגלים, וגם לחמנייה מיוחדת

הרשת המשתלמת בישראל עם

כשרויות מהזדרזות

הרשת הטובה בישראל למצורי מהדרין!

מחסני השוק
מנצחים בכל מחיר

מחסני השוק
מהדרין